

нотабилъ. Ако сънувашъ Диарбекиръ или бесило — ще видишъ Метадъ паша. Ако сънувашъ краставо магаре — ще цѣлунешъ ржка на...

Василъ (става, облича шубата). Ехъ, ти все съ дѣда Парарета! Не го оставяшъ на мира. Да не си сънувалъ нощесъ и ти краставо магаре?

Христо (уплашено). Азъ? Защо?

Василъ. Ами може да стане нужда да му цѣлунешъ ржка! Ако отидешъ да му искашъ унуката! (Смѣхъ)

Христо (скача, прибира нѣщата си, откача надписа и го свива). Закъснѣхъ! Довечера ще работя сказката. А сега да бѣгамъ кжде читалището. Пъкъ дано срещна нѣкого, пакъ да заема единъ-два цванца, че отъ вчера ми стърже стомахътъ, не мога и да работя! (Оглежда се). Какво да облѣка?

Василъ (съблича се). То се видѣ, че и днесъ ще стоя затворникъ. Очитѣ ми се изглеждатъ, докато се завърнешъ

Христо (облича връзъ ризата си направо шубата, обува връзъ скжсанитѣ панталони дълги ботуши, вчесва коситѣ си, слага бомбе, преобразява се въ елегантенъ младежъ). Прощавай, бай Василе. Ти си златенъ човѣкъ! Право да ти кажа, ако ти не бѣше тука съ мене, не бихъ ималъ сила повече да понасямъ тая неволя... (Слага и ржкавици).

Василъ (разглежда го). Е. нѣма какво! Наконти се Хайде, гледай да срещнешъ нѣкжде Венета, много си хубавецъ съ това бомбе! И се прибирай по-скоро да донесешъ новини, па и... друго ако се намѣри. Дали не е дошло писмо отъ бай Каравеловъ, дали не се е обадилъ Ангелъ Кънчевъ!

(Христо взема нѣколко книги подъ мишница, махва съ ржка и излиза).

Василъ. Какво ще правя сега до вечерята! (Разтрѣбва, рине снѣга, запѣва)

Вълко, Вълко, Вълко, башъ байряктаръ!

Свивай байрякъ, дъждъ да го не вали...

„Некъ го вали, огънь да го гори!

Ние бѣхме деветтима братя:

осемтима подъ байрякъ измрѣли —

Добъръ Господъ и заради мене.“

(Приближава до прозорчето, измита снѣга, навалѣлъ презъ нощта отъ счупеното стъкло).

Кой ли иде насамъ? Кой ни е узналъ убѣжището? Жена! Коя ще е? Какво дири насамъ? Венета! Владишката унука. (Оглежда дрипавитѣ си дрехи). Ами сега? (Поглажда небръснатитѣ си страни). Не мога да се покажа предъ хората, а то предъ тази важна кокона! Дано, като види, че нѣма никой, да си отиде (Скрива се задъ полуотворената врата).